

Ἄλλ' ἐν ᾧ τοσοῦτον καταγινόμεθα κοπιῶντες καθ' ὅλον ἡμῶν τὸν βίον, ἵνα ἐτοιμάσωμεν ἀνέτους καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἡμῖν κατοικίας χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶμεν ποσῶς, ὅτι μέλλομεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν μετ' οὐ πολὺ, ἴσως αὔριον, ἴσως σήμερον, αὐτὰς διὰ παντός, φροντίζομεν νὰ ἐτοιμάσωμεν διὰ τῶν καλῶν ἡμῶν πράξεων ἔστω καὶ μετρίαν κατοικίαν εἰς τὸν κόσμον ἐκείνον, ὃν οὐδέποτε θέλομεν ἐγκαταλείψει;

Ο ΑΓΑΘΟΣ ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Διερχόμενος νύκτα τινὰ κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ κύριος Γεώργιος... ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου πτωχοῦ τινος σιδηρουργοῦ, ἤκουσε τοὺς κτύπους τῆς σφύρας ἐπὶ τοῦ ἄκμωνος διπλασιαζομένους μετὰ πατάγου· θέλων δ' ἐκ περιεργείας νὰ μάθῃ τὸ αἴτιον ὅπερ ἠνάγκαζε τὸν γέροντα σιδηρουργὸν νὰ ἐργάζεται μέχρι τοῦ μεσονυκτίου εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ Μαστροθοδωρῇ, τῷ εἶπεν, ἀκόμη ἐργάζῃσαι, ἢ δὲν ἤξεύρεις ὅτι εἶναι περασμένα τὰ μεσάνυχτα;

— Τί νὰ κάμω, ἀφεντικό, ἀπήντησεν ὁ σιδηρουργός, δὲν ἐργάζομαι τοιαύτην ὥραν ἀπὸ πλεονεξίαν· τὸ κάμνω διὰ τὸν γείτονά μου Μαστροπέτρον· ὁ δυστυχὴς ἐκἀκὴ πρό ὀλίγων ἡμερῶν τὸ σπῆτι του καὶ εἶναι εἰς τὴν ψάθαν με' ὅλα του τὰ παιδιὰ μὴ ῥωτᾶς, ἀφεντικό, δυστυχία φοβερά· σηκώνομαι λοιπὸν δύο ὥρας προτᾶτερα καὶ κοιμοῦμαι δύο ὥρας ὑπερῶτερα· οὕτω κάμνω δύο ἡμερομίσθια τὴν ἐβδομάδα περισσότερα, τὸ κέρδος τῶν ὁποίων δύναμαι νὰ παραχωρῶ εἰς αὐτόν· ἐὰν εἶχα μικρὰν περιουσίαν, εὐχαρίστως θὰ τὴν ἐμοίραζον με' αὐτόν, ἀλλὰ δὲν ἔχω εἰμὴ μόνον τὸ ἀμόνι μου. Χάρης τῷ Θεῷ ἡ ἐργασία δὲν λείπει εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, καὶ ὅταν ἔχει κάνεις βραχίονας πρέπει νὰ τοὺς μεταχειρίζεται διὰ νὰ βοηθῇ καὶ τὸν γείτονά του.

— Εἶναι πολὺ καλὸν τοῦτο, ἀπήντησεν ὁ κ. Γεώργιος... ἀλλὰ πιστεύεις, ὅτι ὁ γείτων σου Πέτρος θὰ εἴναι ποτε εἰς κατάστασιν νὰ σοῦ ἀποδώσῃ ὅ,τι κάμνεις εἰς αὐτόν τώρα;

— Ὡ! ἴσως ὅχι, καὶ τοῦτο φοβοῦμαι μᾶλλον δι' ἐκείνον παρὰ δι' ἐμέ. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; πᾶτα ἡμέρα φέρει τὸν ἄρτον τῆς ἐν συνόλῳ, ἐγὼ δὲν θὰ γείνω πτωχότερος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὰ παιδιὰ τοῦ Πέτρον δὲν θὰ ἀποθάνουν τῆς πείνης. Πρέπει νὰ βοηθῶμεν ὁ ἕνα; τὸν ἄλλον· ἐὰν, ὁ μὴ γένοιτο, ἐκαίετο τὸ ἰδικόν μου σπῆτι θὰ εἴμην βέβαια εὐχαριστημένος νὰ κάμουν εἰς ἐμέ ὅ,τι ἐγὼ κάμνω εἰς τὸν γείτονά μου.)

— Εἴγε Μαστροθοδωρῇ, ὑπέλαθεν ὁ κ. Γεώργιος... Ἐχεις ἀγαθὴν καρδίαν καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὲ ἀνταμείψῃ. Τὴν ἐπιούσαν ὁ κ. Γεώργιος πλούσιος ὢν κτηματὶ καὶ ξένος τοιούτων αἰσθημάτων, λαβὼν τοιοῦτον καὶ ὑπὸ τοῦ πτωχοῦ σιδηρουργοῦ καὶ ἐπιθυμίας

νὰ συμμετάσχῃ τῆς ἀγαθοεργείας ἔστειλε τὴν ἐξῆς ἀνώνυμον ἐπιστολὴν περιέχουσαν τραπεζικὸν γραμματίον τῶν 112 δραχμῶν.

«Τὸ ἐσώκλειστον γραμματίον ἀνήκει εἰς σὲ ἀγαθὲ μου Μαστροθοδωρῇ, ὅστις εἰμαι βέβαιος θέλεις τὸ διανεμηθῇ μετὰ τοῦ γείτονός σου Πέτρον· τὸ μικρὸν τοῦτο ποσὸν σοὶ τὸ ἐχρεώσται ὁ ἀποστέλλων, δι' ἐν λαμπρὸν μάθημα τὸ ὅποιον τῷ ἔδωκα; ἄλλοτε».

* *

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ ΚΟΛΣΕΣΤΕΡ (1648)

Ἡ Ἀγγλία, ἐπὶ βασιλείῳ Καρόλου τοῦ Α'. κατεληλατήθη ἔνεκα φρικτῶν ταραχῶν. Ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ Κοινοβούλιον, εἶχον κηρύξει πόλεμον κατ' ἀλλήλων τὰ στρατεύματα τοῦ Κοινοβουλίου, καὶ τὰ τοῦ βασιλέως δὲν ἔπαυον συγκρουόμενα εἰς μάχας μετὰ τὰς ὁποίας οἱ νικηταὶ μετεχειρίζοντο ἄνυσ οἴκτου τοὺς νικηθέντας.

Ὅταν δὲ τὰ βασιλικά στρατεύματα κατετροπώθησαν, πολλοὶ ἀξιωματικοί, πιστοὶ εἰς τὸν ἀτυχῇ αὐτῶν Μονάρχην, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν Κολσέστερ, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ λόρδου Κάπελ, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου ὁ στρατὸς τοῦ Κοινοβουλίου, διοικούμενος ὑπὸ τοῦ λόρδου Φαίρφαξ ἐπολιόρκησε τὴν πόλιν ταύτην.

Ἡ πολιορκία τῆς Κολσέστερ εἶναι ἐν τῶν ἀξιωματικῶν συμδάντων τῆς δυστυχούς ἐκείνης ἐποχῆς, ἔνεκα τῆς καρτερᾶς τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς ἀντιστάσεως. Μόλας τὰς δεινὰς ἐφόδους ἃς εἶχον νὰ ὑποφέρωσι, μόλις τὴν ἔλλειψιν τροφῶν, εἰς ἣν μετ' ὀλίγον εὐρέθησαν, ἐπεχείρουν ἀκαταπαύτως ὀρμητικὰς ἐξόδους, καὶ περιεφρόνουν ἀπάσας τῶν πολιορκητῶν τὰς δυνάμεις.

Ὁ Φαίρφαξ φλεγόμενος νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν καὶ ἔτι μᾶλλον νὰ ἐλκύσῃ εἰς τὴν τοῦ Κοινοβουλίου μερίδα τὸν λόρδον Κάπελ, ἄνθρωπον ἐκ τῶν μᾶλλον ἐναρέτων καὶ τῶν περιφημοτέρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ βλέπων ὅτι ὁ Κάπελ εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀπολεσθῇ μᾶλλον ἢ νὰ ἀθετήσῃ τὴν πρὸς τὸν βασιλέα του ὀφειλομένην πίστιν, ἐφραντάσθη, ἵνα δαμάσῃ τὴν ἀντίστασίν του, ἐν φοβερὸν σχέδιον.

Ὁ μονογενὴς τοῦ λόρδου Κάπελ υἱός, ἡλικίας δέκα ἐξ ἐτῶν, ἐσπουδάζε τότε ἐν τινι γυμνασίῳ περὶ τοῦ Λονδίνου. Ὁ Φαίρφαξ διέταξε καὶ συνέλαβον μυστικῶς, τοῦτον ὃν καὶ μετένεγκον εἰς τὸ στρατόπεδόν του, ἔπειτα προσεκάλεσεν εἰς συνέντευξιν τὸν λόρδον Κάπελ, ὅστις δὲν ὑπόπτεισε ποσῶς τὴν ἀρπαγὴν ταύτην. Ὑπεγράφη λοιπὸν ἀνακοχὴ μιᾶς ἡμέρας, καὶ οἱ δύο στρατηγοὶ συνῆλθον ἵνα διασκεφθῶσιν ὑπὸ σκηνὴν ἐπίσης ἀπέχουσιν τῶν δύο στρατοπέδων.

Ὁ Κάπελ δὲν ἠδύνατο ν' ὑποπτεύσῃ τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐκλήθη εἰς τὴν προκειμένην συνέντευξιν· ἀλλ' ὁ Φαίρφαξ τῷ ἐξήγησεν αὐτήν. Προσῆνεγκεν αὐτῷ ἐν ὀνόματι τοῦ Κοινοβουλίου, τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα καὶ τὰς λαμπροτέρας ἀμοιβάς, ἐὰν ᾔθελε νὰ κατα-

λείψη τὴν μερίδα τοῦ βασιλέως καὶ νὰ παραδώσῃ τὴν Κολασσέτερ.

Αἱ προτάσεις αὗται προϋξήνησαν φρίκην ἐξ ἀγανακτήσεως εἰς αὐτὸν τὸν πλήρη τιμιότητος καὶ χρηστότητος ἄνθρωπον, ὅστις ἐξεδήλωσε πρὸς τὸν Φαίρφαξ τὴν ἀμετάσβεστον ἀπόρριψίν του, νὰ μείνῃ πιστὸς μέχρι τελευταίας πνοῆς εἰς τε τὸν βασιλέα καὶ τὸν ὄρκον του, καὶ ἐξεγεσθεὶς τοῦ καθίσματός του, ἔμελλε νὰ διακόψῃ βιαίως τὴν συνέντευξιν ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πόλιν, ὅτε ὁ Φαίρφαξ τῷ εἶπε μετὰ θυμοῦ.

«Στῆτε, δὲν ἠκούσατε τὰ πάντα.—καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθητε νὰ σὰς πείσω ἐγὼ, θέλω κάμει νὰ σὰς ὁμιλήσῃ ἄλλος τις, ὅστις θὰ ἔχει ἐφ' ὑμῖν πλεονα ἐμοῦ δύναμιν.

Ἰδέτε τὸ παιδίον αὐτὸ, ἡ ἀπόκρισίς σας θέλει ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ζωῆς του.»

Τὴν στιγμήν ταύτην ὁ υἱὸς τοῦ Κάπελ εἰσῆλθον εἰς τὴν σκηνήν, κρατούμενος ὑπὸ στρατιωτῶν· εἰς δὲ τούτων ἔτεινε τὴν αἰχμὴν ἐγγχειριδίου κατὰ τοῦ γυμνοῦ στῆθους τοῦ νεανίου.

«Ὁμίλησον εἰς τὸν πατέρα σου, τῷ εἶπεν ὁ Φαίρφαξ, ἐκτοξεύσας αὐτῷ ἐν βλέμμα ἄγριον, εἰπέ εἰς αὐτὸν νὰ μοὶ παραδώσῃ τὴν πόλιν ταύτην, διότι ἐάν δὲν μοὶ τὴν παραδώσῃ, ὀρκίζομαι ὅτι θέλεις θυσιασθῇ ἐνώπιόν του.»

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱός, οἵτινες δὲν εἶχον ἰδεῖ ἄλληλους πρὸ δύο ἐτῶν, παρετηρήθησαν μετὰ τρυφερότητος καὶ λύπης, καὶ διεκαίοντο ἐκ πόθου νὰ πετάξωσιν ὁ εἰς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐτέρου· ἀλλ' οἱ στρατιῶται τοῦ Φαίρφαξ ἐμπόδισαν αὐτούς.

«Βάρβαρε, ἐφώναξεν ὁ Κάπελ, τί σοῦ ἔκαμιν αὐτὸ τὸ παιδίον; Ἐν τίνι δικαίωματι ἀπειλεῖς τὴν ζωὴν του; — Ὡ πατέρα μου, ἀνέκραξε τὸ παιδίον, ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν θέλει μοὶ ἀποσπάσει οὐδὲ ἓνα λόγον ἀντιβαίνοντα εἰς τὰ αἰσθήματα τὰ ὅποια μοῦ ἐνεπνεύσατε· ἃς μὲ φονεύσῃ, ἐάν θέλῃ, θέλω ἀποθάνει ἄξιός τοῦ πατρός μου.»

Ὁ Φαίρφαξ ἐφρώαξεν ἐξ ὀργῆς· «ὦ τέκνον μου, ὑπέλαβεν ὁ Κάπελ, γνωρίζεις πόσον σὲ ἀγαπῶ, ἀλλ' ἤθελον ἀτιμασθῇ καὶ ἀτιμάσει καὶ σὲ αὐτόν, ἐάν διὰ σὲ ἐπρόδιδον τὸν Θεόν, τὸν βασιλέα μου καὶ τὸν ὄρκον μου. Ἡ ζωὴ σου εἶναι εἰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ ἄνθρώπου, δὲν θέλεις παραπονέσθαι ἐάν εἰς τόντον τριφεράν ἡλικίαν ἔχῃς τὴν τιμὴν ν' ἀποθάνῃς διὰ τὸν βασιλέα σου, ὑγείαινε!» καὶ ἀπεσύρθη ἀφοῦ ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ υἱοῦ του λυπηρὸν καὶ τελευταῖον βλέμμα.

Ἀπαντες οἱ παριστάμενοι εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην, εἶχον τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. «Ὁχι ἀνέκραξεν εἰς τῶν ἀξιωματῶν τοῦ Φαίρφαξ, ὄχι, στρατηγέ, δὲν θέλετε ἐπιτρέψαι τοιαύτην τινὰ πράξιν τὸσον ἀγρίαν· ἀπάσα ἡ Ἀγγλία θέλει σὰς καταρασθῇ.»

Ὁ Φαίρφαξ, ὅστις ἐπρόκειτο ἀμέσως νὰ δώσῃ εἰς τοὺς στρατιώτας τὴν διαταγὴν νὰ φονεύσωσι τὸ παιδίον, ἐπανέρχεται εἰς αἰσθήματα ἀνθρωπινώτερα καὶ χριστιανικώτερα· ἐρομένη τὰς ἀρὰς τῶν μεταγενεστέρων, ἐρομένη ἢ ἐν τύπῳ τῆς ἰδίας του συνειδήσεως

καὶ ὑποχριστήθη νὰ κρατήσῃ αἰχμάλωτον τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον βραδύτερον παρέδωκεν εἰς τὴν μητέρα του.

Ἡ πόλις παρεδόθη, ὅταν οἱ ὑπερασπισταὶ αὐτῆς θνήσκοντες ἐκ πείνης, δὲν εἶχον πλέον δυνάμεις νὰ φέρωσι τὰ ὅπλα των. Τὸ Κοινοβούλιον δὲ κατεδίκασεν εἰς θάνατον τὸν λόρδον Κάπελ καὶ τοὺς διασημοτέρους ἀξιωματικούς τῆς παραδοθείσης φρουρᾶς.

ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΒΑΤΡΑΧΟΥ

Ἡ ἐφημερίς *Illustration* ἀναφέρει γεγονὸς ὑπερμέτρως παράδοξον καὶ θαυμαστόν, ἀρισθεῖσα αὐτὸ ἐκ προστάτων πειραμάτων ἀγγλοῦ ἐντομολόγου.

Ὁ φυσιολόγος οὗτος πλέον ἢ ἄπαξ ἐνέπηξεν ἐν λάκκῳ πλήρει ὕδατος ῥάβδον, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ὁποίας ἐθήκεν χερσαῖον βάτραχον, εἶτα ἔμεινεν ἐπὶ ὥρας καὶ ἡμέρας μάλιστα ὁλοκλήρους παρατηρῶν τὸ συμβησόμενον καὶ τίνι τρόπῳ ἤθελεν ἐκφύγει ἐκεῖθεν τὸ ζῶον. Τὸ θέαμα ἦτον ἐνδιαφέρον· καὶ πράγματι ἰδοὺ τί διηγείται ὁ ἐπιστήμων ἐκεῖνος.

Ἀφοῦ περιέτρεξε τὴν νήσον αὐτοῦ κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις, καὶ ἐπέστη περὶ τῆς ἐλλείψεως δυνατῆς τινος ἐξόδου, ὁ βάτραχος φαίνεται ἐπὶ στιγμήν ἀπελπισθεὶς, ἡ μάλλον συγκεντροῦται ἐν ἑαυτῷ, ὅπως σκεφθῇ, καθ' ὅσον μικρὸν μετὰ ταῦτα βλέπω αὐτὸν ἀναβρίχόμενον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ῥάβδου, προσδένοντα ἐκεῖ νήματα, καὶ οὕτως ἀφινόμενον ὅπως πέσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

«Εἰς τὴν θέσιν ταύτην διαμένει ἀκίνητος ἀναμμένων μεθ' ὑπομονῆς, ὅπως πνοή τις ἀέρος τὸν παρασύρῃ ἐξωθούσα αὐτόν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ φθάσῃ εἰς ἐν τῶν γόρτων τῆς ὄχθης. Ἐάν ἡ τοῦ ἀέρος αὕτη πνοὴ βραδύνῃ πολὺ, ἡ τὸ μέσον ὁπωσδήποτε δὲν ἐπιτυγχάνῃ, ὁ βάτραχος προσφεύγει εἰς μέσον πολυπλοκώτερον ἐτι. Τίς ἀγνοεῖ τοὺς μικροὺς ἐκείνους λευκωποὺς θυσάνους οἵτινες ἀπαντώνται ἐν τῇ ἐξοχῇ ἱπτάμενοι ἐλαφρῶς ἐν τῷ ἀέρι, καὶ οἵτινες ἀφαρπάζονται καὶ ὑπὸ τῆς ἐλαφροτέρας αὔρας;

«Εἰς ἓνα λοιπὸν ἐκ τῶν τοιούτων ἐμπιστεύεται ὁ βάτραχος μας τὴν ἀπελευθέρωσίν του. Ἀναρριχηθεὶς ἐκ νέου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς εἰρκτῆς αὐτοῦ ἄρχεται κατασκευάζων ἓνα ἐκ τῶν μεταξοειδῶν ἐκείνων θυσάνων, ὅστις θὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς ἀερόστατον. Ἀλλὰ τὸ περιεργώτερον εἶναι ὅτι κάμνει πρότερον δοκιμὴν τινα ὅπως βεβαιωθῇ περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ ὀργάνου του, καὶ περὶ τῆς ἐπιφανείας ἣν δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἀνεμὸν ὅπως τολμήσῃ ν' ἀφεθῇ ἐπ' αὐτοῦ καὶ μετακομισθῇ ὁμοῦ εἰς τὴν ξηράν. Εἰς τὰς δοκιμὰς ταύτας δὲν ἠψοκινδυνεύῃ ἑαυτὸν πρὶν ἢ προσδεθῇ εἰς τὴν ῥάβδον διὰ νήματος ὅπερ τῷ χρησιμεύει ὡς σχοινίου ἀσφαλείας.

Ἐάν ἡ πρώτη ἀπόπειρα ἀποτυγχάνῃ ἰδοὺ αὐτὸν ἐκ νέου ἐπὶ τὸ ἔργον ἐπαναλαμβάνοντα ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ, μέχρις οὗ ταχύτερόν τι ἀερόστατον ἢ σφοδρότερα τις πνοὴ ἀνέμου τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν ξηράν. Ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἀνακτᾷ ἐπὶ τέλους τὴν ἐλευθερίαν του».